

Ljubavna razočaranja zakopati ili pamtiti?

"Prošlog vikenda spremila sam u crnu vreću za smeće sve stvari koje mi je ikada poklonio – sve CD-e, DVD-e, plišane igračke, mirisne svijeće, pisma, časopise... Čak i Swarovski lančić s malim crvenim srcem... Odlučila sam odnijeti sve to u kontejner, baciti da ne vidim, da lakše zaboravim, da mi svaki čas pogled ne zahvati nešto njegovo... I onda sam došla pred taj kontejner i nisam to mogla učiniti. Kao da bacam dio sebe... Razumiješ? Ne možeš baciti uspomene. Nema tog rituala koji će izbrisati sjećanja na ljubav od koje si toliko očekivao..."

Ispijam polako toplu čokoladu u jednom od svojih omiljenih zagrebačkih kafića – Velvet. Dan je dobar. S poslom sam završila ranije i upravo ću vidjeti prijateljicu koju nisam vidjela više od godinu dana. I jako joj se radujem. Nisam je toliko dugo vidjela jer je ona jedna od onih koje zaboravljaju na cijeli svijet kada su u sretnoj vezi. I to je sasvim oke. Evo je stiže. Neobično blijeda, mršava i nenašminkana što je za nju tako netipično. U zraku mirišem probleme... "Probleme u njenoj vezi... Zato me i zvala...", mislim si i nijemo dodajem: "Ha, ništa, opet ću biti psihijatar..."

Ljubi me u oba obraza, skida kaput brzo i nervozno i iz torbice vadi mobitel koji stavlja pred sebe na stol. Još nije naručila ni piće ni sa mnom prozborila tri smislene riječi, ali neprestano pogledava mobitel... Kao da ima tik. Uzme ga pa ga pali, pa ga gasi, pa ga opet pali... "Draga, jesi dobro? Jel' sve oke? Nekamo ti se žuri?", pitam je blagonaklono. "Ma ne, ovaj... Ne žuri mi se... Oke sam... Ma ne, nisam oke... Znaš, prekinuli smo... Prije par tjedana..." Gledam je u čudu. "Kako misliš prekinuli? Tako samo odjednom? Ali, ali... Ne razumijem... Pa imali ste već sve isplanirano... Voljeli ste se kao rijetki koje znam..." Ona teško uzdahne i samo kimne glavom. "Znaš, Zoro..." priča mi, "Samo se iščupao iz mog života... Kao da tamo nikada nije ni bio. Prekinuo sa mnom preko telefona... Zamisli, nakon svega... Preko telefona. Koliko jedno to može biti? Par dana prije još je izjavljivao da me voli toliko da bi umro za mene, a sada... Oke, naša je veza bila komplicirana i povrijedili smo jedno drugo, ali nestati tako... Otputovati, ne javljati se na telefon, ne odgovarati na poruke... Nije li to previše?"

Gledam je i ne znam što da kažem. Predobro se znamo i prepametna je da bih je tješila floskulama tipa – "vrijeme liječi sve rane", "proći će", "fokusiraj se na nešto drugo", "poševi se s bilo kojim tipom od svih ovih silnih koji ti se nabacuju"... Primam

je za ruku i samo tiho kažem: "Draga, jel' to zbilja gotovo?... Možda se vrati... Možda je samo kriza... Svi imaju krize u vezama..." Oči joj se pune suzama i nijemo odmahuje glavom. Malo šuti pa mi tiho kaže: "Znaš, moram ti nešto priznati. Krenula sam psihijatru. Znala sam da se sama neću iščupati iz toga i da mi prijateljice neće biti dovoljne pa sam pokušala potražiti stručnu pomoć... Ovo nije običan prekid. Ovo je prekid koji te mijenja iz temelja, mijenja ti karakter, genetsku strukturu... Više nisi osoba kakva si nekoć bila.... Znaš, ja nikad nisam bila ni patetična ni pesimistična... Ali ovo je bio preveliki udarac. Kužiš me?" Klimam glavom.

"I što ti kaže psihijatar?" pitam je. "Kaže mi da prigrlim novi ciklus svog života, da je svaki kraj ujedno početak i da sa zahvalnošću kažem zbogom i krenem dalje... Tako nešto mi kaže, samo malo sofisticiranijim rječnikom...", odgovara ona i nastavlja: "Prošlog vikenda spremila sam u crnu vreću za smeće sve stvari koje mi je ikada poklonio – sve CD-e, DVD-e, plišane igračke, mirisne svijeće, pisma, časopise... Čak i Swarovski lančić s malim crvenim srcem... Odlučila sam odnijeti sve to u kontejner, baciti da ne vidim, da lakše zaboravim, da mi svaki čas pogled ne zahvati nešto njegovo... I onda sam došla pred taj kontejner i nisam to mogla učiniti. Kao da bacam dio sebe... Razumiješ? Ne možeš baciti uspomene. Nema tog rituala koji će izbrisati sjećanja na ljubav od koje si toliko očekivao, a koja se potpuno izjalovila. Gledam brakove i parove oko sebe – znaš koliko tu ima ugaslih ljubavi koje opstaju samo zbog rutine, financijske kalkulacije, djece ili navike? Ma, znaš, naravno da znaš... A naša je ljubav bila tako živa, tako pulsirajuća i opipljiva. I ne razumijem kako je umrla tako naglo... Zoro, meni treba lobotomija, kompletna amnezija, kužiš? A to ne mogu dobiti... Znaš onu stvar koju pjeva Cher - *Do you believe in life after love?* - e to se ja pitam. Mislim, vjerujem ja u život nakon ljubavi, ali to više nisam ja. Izmijenilo me to, usadilo mi neku trajnu tugaljivost, sjetu i tjeskobu. Što da radim?"

Nisam znala što da joj kažem. Jer, postoje prekidi i Prekidi. Ovo je za moju prijateljicu očito bio prekid s velikim P. Izlazim iz Velveta i šetam Dubravkinim putem. Razmišljam o svemu što mi je rekla – kada su velike ljubavi u pitanju i kada je velika bol u pitanju, kako čovjek nastavlja svoj život? Treba li prekid ovakve vrste biti lekcija od koje postajemo mudriji, tvrđi i oprezniji – bolna uspomena koja nas upozorava na krhkost emocija? Ili trebamo pokušati živahno krenuti dalje, baciti "u kontejner" breme osjećaja skupa sa starim "ljubavnim poklonima" i praviti se kao da se ništa nije dogodilo? Ili odnijeti sve to u "Muzej prekinutih veza"?

Baš stojim na Gornjem gradu, pred "Muzejem prekinutih veza" i mislim si – ljubav je teška rabota. Baš teška.